

27. března

Nick

„Chceš si hrát?“

Tahle slova jsem slyšela v životě víckrát než jakákoli jiná. *Chceš si hrát?* Čtyřletá Dara rozráží lítací dveře a s rozpaženými rukama letí na zelenající se dvorek, aniž by čekala, co odpovím. *Chceš si hrát?* Šestiletá Dara uprostřed noci vklouzne do mé postele, v rozšířených očích jí září odlesky měsíčního světla a vlhké vlasy jí voní po jahodovém šamponu. *Chceš si hrát?* Osmiletá Dara zvoní na zvonek u svého kola, desetiletá Dara roztahuje hrací karty do vějíře po mokřém stole u bazénu, dvanáctiletá Dara točí prázdnou lahev od limonády.

Ani v šestnácti Dara nečeká na to, co odpovím. „Posuň se,“ drcne kolenem do své nejlepší kamarádky Ariany. „Ségra chce taky hrát.“

„Už tu není místo,“ vypískne Ariana, když se do ní Dara opře. „Promiň, Nick.“ Tísni se spolu s dalšími šesti lidmi v nepoužíva-

ném koňském stání ve stodole Arianiných rodičů, kde to je cítit pilinami a trochu i hnojem. Na ušlapané zemi stojí poloprázdná lahev vodky, několik plechovek piva a hromádka nerůznějších svršků – šála, dvě různé rukavice, péřová bunda a Dařina upnutá růžová mikina s lesklým nápisem *Queen B*tch* na zádech. Vypadá to jako nějaká podivná obětina na oltář bohům svlékacího pokeru.

„To je v pohodě,“ sypu ze sebe. „Já hrát nemusím. Jen jsem vás přišla pozdravit.“

Dara se zašklebí. „Vždyť jsi sotva dorazila.“

Ariana pleskne kartami o zem, lícem nahoru. „Trojice králů.“ Otevře si plechovku piva, až jí kolem prstů zasyčí bublinky. „Matte, svlíkej triko.“

Matt je vyzábělý kluk s tak trochu moc velkým nosem a zamlženým pohledem někoho, kdo je na nejlepší cestě se zpít do němoty. Má na sobě už jen tričko – černé, s tajuplnou kresbou jednookého bobra na prsou – takže mi dojde, že ta péřovka na zemi nejspíš patří jemu. „Když mně je zima,“ kňourá.

„Buď sundáš triko, nebo kalhoty. Vyber si.“

Matt vzdychne a začne se soukat z trika. Kostnatá záda má posetá souhvězdím pupínek.

„Kde je Parker?“ zeptám se a snažím se znít pokud možno nenuceně, ale okamžitě sama sebe nenávidím za to, že se vůbec snažit *musím*. Jenže od chvíle, kdy s ním Dara začala... No, ať už je to cokoli, co spolu dělají, já mám od té doby dost potíže mluvit o svém bývalém nejlepším kamarádovi, aniž bych měla pocit, že se mi v hrdle zarazil střep z vánoční ozdoby.

Dara strne uprostřed rozdávání, ale jen na zlomek vteřiny. Hodí poslední kartu Arianě a zvedne svoje karty. „Nemám páru.“

„Psala jsem mu,“ vysvětluju. „Tvrdil, že tu bude.“

„No, možná už odešel.“ Dara po mně střelí temnými očima, v nichž se zračí jasná rada. *Nech to být*. Nejspíš se zase pohádali. Anebo už se nehádají a právě to je problém. Možná že už ho to přestalo bavit.

„Dara má novýho kluka,“ zatrylkuje Ariana a Dara ji nevybíravě dloubne loktem do žeber. „Co, vždyť je to pravda, ne? Máš tajnýho kluka.“

„Sklapni,“ okřikne ji Dara. Nedokážu rozeznat, jestli je fakt našťvaná, nebo to jenom hraje.

Ariana trucovitě našpulí rty. „Znám ho? Řekni mi aspoň, jestli je to někdo, koho znám.“

„Ani omylem,“ odsekne Dara. „Žádný nápovědy.“ Hodí karty na zem, vstane a opráší si zadek. Má na sobě džíny, kožešinou lemované boty na klínku a kovově lesklý top, který jsem na ní ještě nikdy neviděla a který vypadá, jako by jí ho někdo vylil přímo na tělo a nechal ztuhnout. Vlasy má právě teď obarvené na černo a vyžehlené do hladka, jako by jí k ramenům kanul petrolej. Zase si vedle ní připadám jako zvíře vedle Krásky. Mám na sobě neforemnou bundu, kterou mi mamka koupila před čtyřmi lety na lyžák, a tuctově hnědé vlasy barvy myších hověnek mám stažené do obvyklého culíku.

„Jdu si pro pití,“ řekne Dara, ačkoli ještě nemá dopité pivo. „Chce někdo něco?“

„Něco nám namíchej,“ houkne Ariana.

Nezdá se, že by ji Dara slyšela. Chytí mě za zápěstí a vytáhne mě ze stáji ven, kde někdo – Arianina mamka? – připravil na pár skládacích stolech talíře s chipsy a preclíky a guacamole a několik balíčků sušenek. Do misky s guacamole někdo típnul cigaretu. V ohromné míse plavaly mezi napůl roztátým ledem plechovky piva jako lodě plující kolem Arktidy.

Zdá se, že je tu dneska celý Dařin ročník a půlka mého. Čtvrtáci se sice obvykle nezhazují na kalbách nižších tříd, ale teď, když už je skoro před maturitou, si nikdo nenechá ujít žádnou příležitost se opít. Nad stánkami pro koně jsou rozvěšené řetězy vánočních světylek. Koně jsou tu jen tři: Misty, Luciana a Pan Ed. V duchu přemítám, jestli jim vadí dunění basů, nebo to, že jim co pět minut nějaký opilý třeták strká pod nos dlaň se sýrovými křupkami.

V ostatních stánkách se kupí stará sedla a vidle a zrezivělé zemědělské náčiní, které jako by vrostlo do země tam, kde ho někdo kdysi dávno naposledy upustil – protože jediná věc, kterou Arianina mamka obhospodařuje, jsou peníze od jejich tří bývalých manželů – a taky hloučky středoškoláků hrajících chlastací hry a dvojic, které se po sobě plazí, nebo se v případech Jakea Harrise a Aubrey O'Brienové rovnou vášnivě líbají. Sedlovnu si podle všeho zabrali huliči jako kuřárnu.

Velká posuvná vrata jsou otevřená do noci, takže sem zvenčí vane mrazivý vzduch. Dole pod stodolou se někdo v jezdeckém oválu snaží podpálit táborák, ale venku mrholí, takže oheň ne a ne vzplát.

Aspoň že tady není Aaron. Nejsem si jistá, jestli bych dneska setkání s ním zvládla. Ne po tom, co se stalo minulý víkend. Bylo by mnohem lepší, kdyby se na mě naštvál – kdyby na mě

řval a vyšiloval nebo kdyby začal po škole roznášet pomluvy, že mám syfilis nebo tak něco. Pak bych ho mohla nenávidět. Pak by to dávalo *smysl*.

Jenže on je od našeho rozchodu neochvějně zdvořilý, jako prodavač ve značkovém butiku. Jako by fakt hodně chtěl, abych si něco koupila, ale nechce působit moc vlezle.

„Já si pořád myslím, že nám to celkem klope,“ prohlásil, jako by se nechumelilo, když mi vracel mikinu (vypranou, samozřejmě, a úhledně složenou) a haldu nejrůznějších kravin, které jsem nechala v jeho autě – propisky, nabíječku na mobil a podivné těžítko, které jsem našla kdesi ve výprodeji. Ten den byly v jídelně k obědu špagety a Aaron měl ještě pořád v koutku úst stopy po červené omáčce. „Možná si to ještě rozmyslíš.“

„Možná,“ odpověděla jsem mu. A vážně jsem si v tu chvíli nade vše přála, aby tomu tak bylo.

Dara chňapne lahev whisky a cákne si do plastického kelímku na tři prsty. Dolije to colou. Kousnu se do rtu, abych zarazila slova, která se mi derou na jazyk: Je to nejmíň třetí drink, co si dává, u táty s mámou to už má beztak pořádně rozlité, měla by si přece dávat pozor a nedělat problémy. Vždyť kvůli ní obě musíme chodit ke cvokaři, boha jeho.

Místo toho řeknu: „Takže nověj kluk, jo?“ Snažím se znít nenuceně.

Dara zvedne koutek úst v pokřiveném úsměvu. „Znáš Arianu. Přehání.“ Namíchá další drink a vtiskne mi kelímek do dlaně. Pak do něj fukne tím svým. „Na zdraví,“ řekne a zhluboka se napije. Naráz spolkně snad půlku obsahu svého kelímku.

Nápoj má podezřelou vůni, jako kapky proti kašli. Položím ho vedle talíře pářečků zapečených v listovém těstě, které vypadají jako zafačované svráštělé prsty. „Tak kdo je teda ten pan tajemný?“

Dara pokrčí rameny. „Co na to můžu říct?“ Na víčkách má zlatavé oční stíny a třpytky jí padají i na tváře, takže vypadá, jako by se cestou sem omylem zatoulala do říše divů. „Jsem prostě neodolatelná.“

„A co Parker?“ vyptávám se dál. „Další mraky na blankytným nebi?“

Rázem té otázky lituju. Daře zmizí úsměv z tváře. „Proč?“ upře na mě tvrdý, otupělý pohled. „Abys mi zas mohla vmést do tváře, žes mi to říkala?“

„Zapomeň na to.“ Odvrátím se a najednou mě zalije vlna vyčerpání. „Dobrou, Daro.“

„Počkej,“ chytí mě za zápěstí. A v tu chvíli je veškeré napětí to tam a Dara se zase usmívá. „Ještě nechod. Pobuď s náma, Nanyňko,“ prosí a já zaváhám.

Když je Dara takhle milá, když takhle žadoní jako ta malá holka, která mi vždycky ráno s vytřeštěnýma očima vyskočila na postel a škemrala, ať už vstávám, tak se jí skoro nedá odolat. Skoro. „Musím brzo vstávat,“ odbudu ji, když mě vede ven do deště. „Slíbila jsem mamce, že jí pomůžu uklidit, než dorazí teta Jackie.“

Asi měsíc potom, co nám táta oznámil, že odchází, se mamka chovala, jako by se nic nestalo. Poslední dobou ale začala *zapomínat*. Zapomíná zapnout myčku, nastavit si budík, vyžehlit si blůzu do práce, vyluxovat. Jako by si táta pokaždé, když z domu odveze něco dalšího – svoje oblíbené křeslo, šachovou sadu, kterou zdě-

dil po dědovi, golfové hole, které stejně nikdy nepoužívá – vzal s sebou i kus mamčina mozku.

„Proč?“ Dara zvedne oči v sloup. „Vždyť teta přiveze ty svoje očistný křišťály a bude. Prosím,“ opakuje. Musí zvýšit hlas, aby překřičela hudbu, kterou někdo dal ještě víc nahlas. „Vždyť nikdy nikam nechodíš.“

„To není pravda,“ namítnu. „To jen ty někam chodíš pořád.“ Vyzní to ale ostřeji, než jsem zamýšlela. Dara se jen zasměje.

„Dneska se nebudem hádat, jo?“ Nakloní se ke mně a lípne mi pusou na tvář. Rty má lepkavé jako ocucaný bonbón. „Dneska se budem bavit.“

Z hloučku kluků, hádám, že ze třetáku, kteří se choulí v polostínu stodoly, se ozve výskání a potlesk. „Jó!“ houkne jeden a zvedne plechovku piva. „Lesby, do toho!“

„Sklapni, kreténe,“ okřikne ho se smíchem Dara. „Je to moje sestra.“

„Já fakt radši půjdu,“ ošiju se.

Dara mě ale neposlouchá. Ve zrůžovělé tváři jí svítí opojené oči. „Je to moje sestra,“ oznámí znova nikomu konkrétnímu a zároveň všem, protože Dara je ten typ člověka, kterého ostatní pozorují, chtějí, následují. „A taky moje nejlepší kámoška.“

Další jásání a tleskání. „Tak už začněte!“ křikne další kluk.

Dara mě obejmě kolem ramen a nahne se ke mně. Dýchne mi do tváře sladké a ostré alkoholové výpary. „Nejlepší kámošky navždy,“ zašeptá a já si najednou nejsem jistá, jestli mě objímá, nebo na mně visí. „Že jo, Nick? A nic – absolutně nic – to nezmění.“

P O

http://www.theShorelineBlotter.com/28brezen_nehody

Norwalkská policie obdržela ve 23:55 hlášení o autonehodě na silnici 101 jižně od motelu Shady Palms. Vozidlo řídila Nicole Warrenová (17). Byla s lehčími zraněními převezena do nemocnice Eastern Memorial. Spolujezdčyně Dara Warrenová (16) neměla v době nehody zapnutý bezpečnostní pás a musela být záchrannou službou převezena na jednotku intenzivní péče. Její stav je nadále kritický. Modlíme se za tebe, Daro.

Taková škoda! Doufám, že se z toho dostane!

napsal: mamka27 v 6:04

bydlím hned vedle tu ránu jsem slyšela o kilometr dál!!!

napsal: RoZtOmiLKa27 v 8:04

Tyhle děcka mají pocit, že jsou nesmrtelný. Kdo si proboha nezapíná pás?? Může si za to sama.

napsal: markhhammond v 8:05

Chlape, copak nemáš kouska soucitu? Všichni občas děláme kraviny.

napsal: trickmatrix v 8:07

Někteří lidi dělají větší kraviny než jiní.

napsal: markhammond v 8:08

Daro,
je mi to moc lito. Prosim, probud' se.
Chei ti to vynahradit.

Parker